

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΗΡΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1888.

ΔΗΜΟ. 244.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνετακοκρινῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

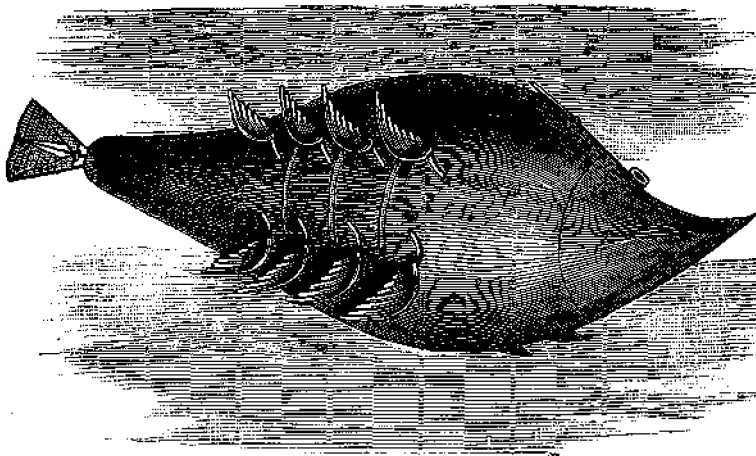
» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΝΕΟΝ ΒΙΔΟΞ

ΑΕΡΟΚΙΝΗΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει νέον εἶδος ἀεροκινήτου πλοίου ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ Καρόλου Μόργαν, ἐκ τῆς πόλεως Γούνισσον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικής. Ὡς βλέπουν δὲ οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχει σχῆμα μικτὸν πτηνοῦ καὶ ἰχθύος, ὅπισθεν δὲ ἀντὶ οὐράς ἔχει δύο μεγάλας κουτάλας, αἱ ὁποῖαι, θὰ χρησιμεύουν ὡς πηδάλιον. Ἰδωμεν κατὰ πόσον καὶ τὸ νέον τοῦτο ἐπινοήμα θὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθομένου σκοποῦ, τῆς ἀεροπορίας.

Ἀεροκίνητον.

— Κάμνειν καὶ εἶναι. Ἡ Μαριώνη ἐπροσπάθει νὰ κάμνη κάτι τι καλὸν — πολὺ καλόν, καὶ δὲν τὸ κατώρθωνε. Ἡ φίλη τῆς Ἐλισάβετ ἀκούσασα αὐτὴν νὰ παραπονηθῆται, τῆς εἶπεν. «Ὁ Θεὸς μᾶς διδῆ πολλά πράγματα νὰ κάμνωμεν, δὲν σοὶ φαίνεται ὅμως ἔτι μᾶς διδῆ καὶ κάτι τι νὰ ἤμεθα;

— Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην περὶ τούτου, — εἶπεν ἡ Μαριώνη, μὲ κάποια ἀπορία. Βοήθησόν με καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

— Ἰδοῦ, — εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ Θεὸς μᾶς λέγει, Γίνεσθαι φιλόστοργοι ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ὑπομονητικοί, μακρόθυμοι, εὐγνώμονες, φιλόφρονες, τέλειοι, ὄχι σοφοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας. Μὴ συμμορφώνεσθαι μὲ τὸν κόσμον

τούτον. Μὴ νικᾶσθε ὑπὸ τοῦ κακοῦ.

Ἡ Μαριώνη ἠκροῦσε τομὲ προσοχὴν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη οὐδὲ λέξεν· ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου ἦλθε, ὁ δὲ κώδων προσεκάλεσε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἡ Μαριώνη εἰσῆλθε μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας καὶ ἐκάθησε παρὰ τῆ φίλης τῆς Ἐλισάβετ, ἀλλὰ πολὺ σκεπτική. Τέλος ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ ἐψιθύρι-

θύρισε — «Θὰ προσπαθῶ νὰ ἔχω καλλιτέραν ἡμέραν αὐρίον. Βλέπω ὅτι τὸ νὰ κάμνη τις καλὸν ἔξαρτάται ἀπὸ τὸ νὰ ἦναι τις καλός. Ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ πράττωμεν τὸ θέλημά του. Εἶναι δὲ εὐκολώτερον νὰ κάμνη τις τι βεβιασμένως, παρὰ νὰ ἦναι ὑπομονητικός, ἀφιλοκερδής, ταπεινός, δίκαιος ἢ ἄγρυπνος.

— Ὁ ἀριθ μὲς τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι διεβῆ εἰσῆθησαν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Βερολίνου εἰς ἑπτὰ μέρη τοῦ κόσμου ἀνέδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς δύο περίπου ἑκατομμύρια.

— Εὐσεβῆς τις χριστιανὸς πρὸς φέρει 1,500,000 φρ. πρὸς ἴδρυσιν χριστιανικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Νανκίν τῆς Κίνας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἐντοπιῶν Κινέζων!

— Ἀπὸ νόμου εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπηγορεύθη ἡ ἄδεια γάμου εἰς τοὺς ἐκδότους εἰς τὴν οἰνοποισίαν καὶ μπεροποισίαν.

— Κατὰ τὰς γενομένας παρατηρήσεις εὐρέθη ὅτι οἱ ἀναρχικοὶ καθ' ἑλὴν τὴν Εὐρώπην εἶναι ἐκδοτοὶ εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ μεθυστικὰ ποτά!

***Ιουλία ἡ μάρτυς.**

Μεταξὺ τῶν ἡρώων, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ, μέγας ἀριθμὸς ἦσαν γυναῖκες οὐχὶ κοινῆς ἀλλ' ὀφηλῆς καταγωγῆς καὶ τρυφερᾶς ἀνατροφῆς.

Μία τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ Ἰουλία, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Καρχηδόνας ὑπὸ τοῦ Γενσε-

σκληρὸν δεσπότην τῆς, ὥστε ἤρχισε νὰ τὴν ἐκτιμᾷ καὶ νὰ τὴν περιποιῆται.

Εἰς ἐν δὲ τῶν ταξειδίων του εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸ κλίμα, διότι ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐγκρατείας τῆς εἰς ὄλα, ἡ ὑγεία τῆς ἤρχισε νὰ πάσχῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον κατὰ τύχην ἠγκυροβόλησεν ἐξωθεν τῆς Κορσικῆς, ὁ κύριός τῆς

*ἡ μάρτυς Ἰουλία ἀρνούμενη νὰ ζύγομαζῆ ἀρνησιν εἰς Χριστόν.

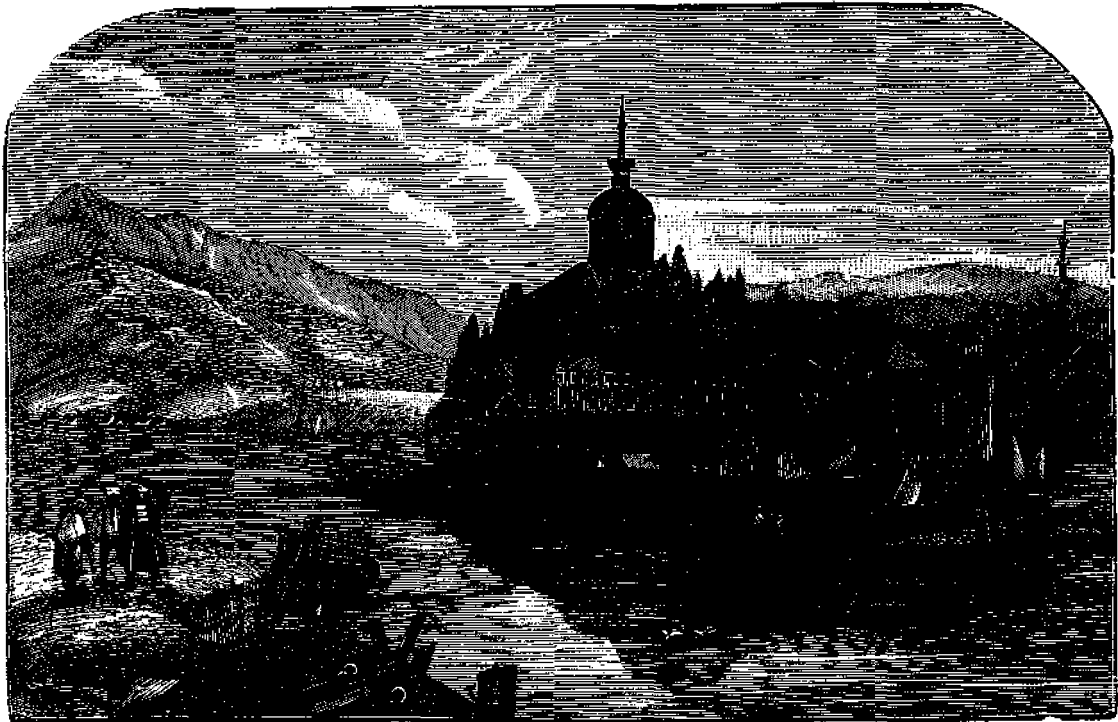
ρίκου τὸ 439 μ. Χ. ἠχμαλωτίσθη καὶ ἐπωλήθη ὡς δούλη εἰς εἰδωλολάτρην τινα ἔμπορον, ὅστις τὴν ἠνάγκαζε νὰ κάμνῃ βαρυστάτας καὶ ταπεινοτικωτάτας ἐργασίας. Ἄλλ' ἡ ἰλαρότης καὶ χάρις, μὲ τὰς ὁποίας ἐξετέλει ὄλα τὰ χρέη τῆς, κατὰ μικρὸν, εἶχε τοιαύτην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν

ἠθέλητε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς μιαν τῶν εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν τοῦ τόπου, ἀλλ' ἡ Ἰουλία δὲν συγκατένευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Διοικητὴς τῆς νήσου Φῆλιξ, ἠρώτησε τὸν κύριόν τῆς περὶ αὐτῆς, ἔμαθε δὲ παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἦτο ἐξαιρετικὸς γυνή,

ένάρετος και υπήκοος καθ' ὅλα, ἀλλ' ὀπαδὸς τοῦ χριστιανισμοῦ και δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν πείσῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν λατρείαν τῶν θεῶν.

Ὁ Φῆλιξ ἀκούσας ταῦτα ἐπλήσθη θυμοῦ και διώρισε νὰ φέρωσι τὴν Ἰουλιαν εἰς τὴν ξηρὰν και διέταξεν αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ τόπου, ὑποσχόμενος νὰ τῆς χάρισῃ τὴν ἐλευθε-

ρίαν της εἰὰν υπήκουεν. Ἄλλ' ἡ Ἰουλία ἠρνήθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς προτροπὰς και ἀπειλὰς του. Ἡ ἐπιμονὴ της ἐξηρέθισεν ἔτι μᾶλλον τὸν Φῆλικα και διέταξε νὰ τὴν τύψουν εἰς τὸ πρόσωπον με ῥάβδους, νὰ ἐκρίζωσουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, και τὸ σῶμα της νὰ κρεμασθῇ ἐπὶ σταυροῦ ἕως οὗ ἀποθάνῃ!

Ἡ λίμνη μετὰ τοῦ φρουρίου τῶν Ἰωαννίνων.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸ φρούριον τῶν Ἰωαννίνων, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπάνω πετρώδους χερσονήσου ἐντὸς τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.

Τὸ φρούριον τοῦτο συνδέεται με τὴν ἱστορίαν τοῦ διαβοήτου δυνάστου τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶ, κυρίως ὅμως εἶναι ἐνδιαφέρον, ὡς κατέχον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν θέσιν τοῦ Παναρχαίου Πιλασγικιοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, ὅπερ ἦτο τὸ πρῶτον μετὰ τῶν τριῶν παναρχαίων μαντείων ἦτοι τῆς Δωδώνης, τοῦ Διὸς τοῦ Ἄμμωνος και τῶν Δελφῶν.

Εἰς τὴν Δωδώνην ἡ ἱερά ἐδρα τοῦ Διὸς δὲν ἦτο ἄλλο τι, κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ἢ πηφθε δηλ. δρυς, ἐντὸς τοῦ κορμοῦ τῆς ὁποίας ἴστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο ξάβανος, δηλαδὴ κομματίον ξύλου ἀκατέργαστον, ὁποῖα εἶναι τῶν σημερινῶν ἀγρίων ἀνθρώπων τὰ ξάβανα τῶν θεῶν των.

Ὁ Ζεὺς ἐφάνερωε τὸ θέλημά του διὰ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν φύλλων τῆς δρυὸς ταύτης ὅπερ ἐρμήνευον οἱ ἱερεῖς κατὰ βούλησιν. Ὡς ἐκ τούτου αἱ δρυς τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἱεροῦ ἄλλους ὀνομαζόντο προσήγοροι και πολὺ ἰωσσοί.

Τὴν ἀρχέτυπον ταύτην κατοικίαν τοῦ Διὸς ἀντικατέστησε βραδύτερον ναός. Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, οἱ Δελφοί, ὡς ἐκ τῆς κεντρικῆς των θέσεως κατεστάθησαν τὸ κατ' ἐξοχὴν μαντεῖον τῶν κυριωτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ἡ Δωδώνη ὅμως οὐδέποτε ἐξέπεσε τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς θέσεως, ἀλλ' ἔμεινε μέχρι τέλους τὸ ἰδιαίτερον χρηστήριον τῶν Αἰτωλῶν, Ἀκαρνανῶν και Ἡπειρωτῶν.

Κατὰ τὸ 219 π. Χ. ἡ Δωδώνη ὑπέστη καιρικὸν τραῦμα κατεδαφισθέντος τοῦ ναοῦ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ὑπὸ τὸν Δορῆμαχον. Ἐπὶ Πausανίου ἡ ἱερά δρυς ἤκμαζεν εἰσέτι, ἀναφέρεται δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἱερόν δένδρον ἐν Ἑλλάδι.

μηδὲ τῆς ἐν Σάμφ ἱερᾶς Λύγον (λιγαρίας) ἐξαιρουμένης.

Ἡ πόλις τῆς Δωδώνης ἐγένετο Ἐπισκοπικὴ Ἔδρα μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τελευταῖον δὲ ἀναφέρουν περὶ αὐτῆς οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἔκτου μ. Χ. αἰῶνος.

Ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων τὸ πάλαι ὠνομαζέτο *Παμβότις*.

Τὰ Ἰωάννινα σήμερον εἶναι πρωτεύουσα τῆς Ἠπείρου, ἔδρα Μητροπολίτου, Νομάρχου καὶ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ. Ἐχουν δὲ πολλὰ καὶ καλὰ εκπαιδευτήρια καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, συντηρούμενα διὰ κληροδοτημάτων πλουσιῶν Ἠπειρωτῶν.

ΠΩΣ ΕΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΕΠΕΤΥΧΕ.

Πρὸ ἐβδομηκοντα περίπου ἐτῶν ἔζη εἰς ἓνα πτωχικὸν οἰκίσκον τῶν Παρισίων ὁ κ. Βονὲρ καὶ ἡ πτωχὴ οἰκογένειά του, συνισταμένη ἐκ πέντε ψυχῶν, τῆς συζύγου καὶ τεσσάρων τέκνων.

Ὁ κ. Βονὲρ ἦτο καλὸς ζωγράφος, ἡ δὲ σύζυγός του ράπτρια ἄμφότεροι δὲ ἐκοπίαζον ἀπὸ πρῶις μέχρι νυκτὸς καὶ μόλις ἐξήρκουν νὰ θρέψουν ἑαυτοὺς καὶ τὰ τέκνα των, τὸν Αὐγουστον, τὴν Ἰσοσδώραν, Ἰουλιέτταν καὶ Ῥόζαν.

Ἡ μητήρ, ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῶν πολλῶν κόπων ἀπέθανεν, ἐνῶ ἡ Ῥόζα ἦτο μόλις 8 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός τὰ παιδία ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν φροντίδα μιᾶς γυναικὸς, ἡ ὁποία τὰ ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον καθ' ἑκάστην.

Ἄλλ' ἡ Ῥόζα δὲν εὐχαριστεῖτο μὲ τὸ σχολεῖον, καὶ ἐζώδευε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς εἰς τὸ πλησίον τοῦ σχολείου δάσος. Τούτου ἕνεκα ὁ πατήρ τῆς, τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἔβαλεν ὑπὸ μίαν ράπτριαν διὰ νὰ μάθῃ νὰ ράπτῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸ κοράσιον δὲν εὕρισκεν εὐχαρίστησιν καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθένησεν.

Ὁ πατήρ βλέπων, ὅτι ἡ Ῥόζα δὲν εἶχε κλίσιν διὰ τίποτε, τὴν ἐπῆρε μαζὺ του καὶ τὴν ἄφινε νὰ διασκεδάσῃ μόνη τῆς εἰς τὸ σπουδαστήριόν τῆς, ἐνῶ αὐτὸς κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του — τὴν ζωγραφικὴν.

Ἐκεῖ μένουσα ἐπέρνα τὸν καιρὸν τῆς ἀντιγράφουσα ὅ,τι ἔδλεπεν αὐτὸν νὰ κάμνῃ. Τότε δὲ διὰ πρώτην φοράν ὁ πατήρ τῆς ἐνόησεν, ὅτι τὸ κοράσιον εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὅθεν καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ τὴν διδάσκῃ πῶς νὰ ζωγραφίζῃ. Ἐκτοτε δ' ἐπεδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὀλοψύχως.

Μίαν ἡμέραν συνέβη νὰ ζωγραφίζῃ μίαν αἶγα, τὸσον δὲ εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ζωγραφίζῃ μόνον ζῶα.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρήματα νὰ προμηθευθῇ τύπους, ἔκαμνε μακροὺς περιπάτους εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐργαζομένη ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα. Ἠγάπα τὰ ζῶα καὶ ἠσθάνετο πόνον νὰ βλέπῃ αὐτὰ νὰ σφάζονται. Ἄλλ' ὅμως ἐπεθύμει νὰ μάθῃ νὰ ζωγραφίζῃ τὰ παθήματα των. Ὅθεν ἐσύγναζεν εἰς τὸ σφαγεῖα τῶν Παρισίων, καὶ καθίζουσα ἐπὶ δέματος ἀχύρων ἐζωγράφιζε τὰ σφαζόμενα ζῶα, ἐνῶ βουκόλοι καὶ κρεοπῶλαι τὴν περιεκύκλονον θαυμάζοντες.

Εἰς τὴν νέαν κατοικίαν, ὅπου αὐτὴ μὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς, κατώκησαν ὁμοῦ, ἡ Ῥόζα ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ δώματος ἀνθῶνα, ἐφύλαττε δὲ ἐκεῖ ἐν ἄρνιον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὡς τύπον. Συχνότατα δὲ ὁ ἀδελφὸς τῆς τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ κατεβίβαζεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ βοσκήσῃ, ἐπειτα πάλιν τὸ ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ δώματος κατοικίαν, ἥτις ἦτο εἰς τὴν ὄροφὴν τοῦ ἔκτου πατώματος!

Ὅταν ἦτο 19 ἐτῶν ἡ Ῥόζα ἔστειλε δύο ἐλαιογραφίας εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ὠραίων τεχνῶν, οἱ δὲ κριταὶ ἐπήνεσαν αὐτάς. Τοῦτο ἐνεθάρρυνε πολὺ τὴν Ῥόζαν.

Εἰς τὸ 27 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἡ περίφημος ζωγραφία τῆς, «Ὁ Κανταλίας Βοῦς» ἔλαβε τὸ χρυσοῦν βραβεῖον καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ἡ δὲ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τῇ ἐπέμφε δῶρον ἀργυροῦν ἀγγεῖον, τὸν δὲ πατέρα τῆς διώρισαν διευθυντὴν τοῦ Δημοσίου Σχολείου τῶν Τεχνῶν διὰ κοράσια. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπέζησε νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς νέας του θέσεως ἀποθανὼν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ Ῥόζα εἶχε τόσας παραγγελίας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς προφθάσῃ. Τέσσαρα δὲ ἔτη μετέπειτα ἔκαμε ζωγραφίαν τινὰ παριστάνουσαν *Πατήγυριν Ἰππῶν*, ἡ ὁποία ἐθαυμάσθη πολὺ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, ἐπωλήθη δὲ εἰς Ἀγγλον τινὰ ἀντὶ 40,000 φρ.!

Ἡμέραν τινά, ἀφοῦ εἶχε κατασταθῆ διάσημος, ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία εἰσηλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν τῆς χωρὶς νὰ τὴν προειδοποιήσῃ περὶ τούτου καὶ τὴν εὖρεν ἐργαζομένην. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς αὐτοκρατείας ἡ Ῥόζα ἐσηκώθη νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἀφοῦ δὲ περιῆλθε τὸ σπουδα-

στήριον ἢ Αὐτοκράτειρα ἀνεχώρησε καὶ τότε μόνον ἢ Ῥόζα εἶδεν ἐπὶ τοῦ στήθους της κρεμáμενον τὸ παράσημον «τοῦ Σταυροῦ τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς,» τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ὕψιστον, τὸ ὁποῖον ἢ Αὐτοκράτειρα ἠδύνατο νὰ τῆ δώσῃ. Τοῦτο ἐκάρφωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὅταν τὴν ἐνηγκαλίσθη χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἢ Ῥόζα.

Τοιαύτη ἡ ἱστορία τῆς Ῥόζας Βονέρ. Ἐὰν δὲ τινὲς τῶν μικρῶν συνδρομητριῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ διακριθοῦν ὅπως ἢ Ῥόζα εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, πρέπει νὰ ἐργασθοῦν ὡς εἰργάσθη ἐκείνη, διότι ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐημερία ἀποκτῶνται μόνον διὰ πολλῶν κόπων. Ὅταν ἠρωτήθῃ πῶς κατάρθωσε νὰ γείνη τόσο καλὴ ζωγράφος, ἀπεκρίθη* «Ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ καρδιάν, νοῦν, ψυχὴν, σῶμα. Οὐδὲν ὀλιγώτερον δύναται νὰ κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν της. Ἐγὼ τὴν ὑπανδρεύθην. Αὐτὴ εἶναι ὁ σύζυγός μου, ὁ κόσμος μου, τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου, ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέω. Οὐδὲν ἄλλο γνωρίζω, τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθάνομαι, περὶ οὐδενὸς ἄλλου δὲν συλλογοῦμαι. Δὲν ἔχω κλίσιν διὰ τὴν κοινωνίαν ἐν γένει. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ γείνω γνωστὴ μόνον διὰ τῶν ἔργων μου!» Οὕτω πρέπει νὰ φρονῇ, νὰ αἰσθάνηται καὶ νὰ ζῆ ὅστις θέλει ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ μακαριότητα εἰς τὴν μέλλουσαν.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Λεμόνουν τὰ χιόνια στὰ βουνά, κ' αἱ βρύσαις ἀναλύουν,
Κ' αἱ ποταμοὶ τὸ ρεῦμά των πάλιν ἀναλαμβάνουν.
Τὰ δάση φαίνονται παιδρὰ, τὰς θύρας μας ἑλκύουν,
Κ' αἱ πεδιάδες ἀνθηραὶ καὶ εὐοσμοὶ προβάλλουν.

Ὁ ἥλιος ὑφώνεται, τὴν σφαιρὰν μας θερμαίνει,
οἱ κῆποι ἀναθάλλουσι κ' ἐνθούονται τὴν ὄρσον.
Τὴν φωνὴν ἢ χεῖρῶν νὰ ξαναυρῇ πηγαίνῃ
καὶ ἡ ἀηδὼν τὸ ἄσμα τῆς ἀρχίζει κάθε τόσο.

Τ' ἀρνιά πηδοῦν καὶ χαίρονται εἰς τὰ πλευρὰ τῶν λόφων,
αἱ μέλισσαι τὰ ἔργα των ἀρχίζουν μὲ σοφίαν,
Ῥόδα καὶ ἑσά κατακτοῦν τῆς ἐρημιᾶς τὸν ζόφον
καὶ τὸν ἀέρα πλημμυροῦν μὲ θειαν εὐωδίαν.

Ὅλη ἡ φύσις ἑλαρὰ καὶ εὐχαρὶς κινεῖται,
πᾶν πνεῦμ' ἀρχίζει τακτικά καὶ μίαν ἑτασίαν,
Καὶ πᾶν παιδί παραδείγμα πῶς νὰ ἐπιμαλῆται
ἔχει ἀπὸ τὰ πνεύματα κ' ὄραϊαν νοουθεσίαν.

Τώρα εἰς τῆς Ἀνοιξέως τὸ σταδίον του πρέπει
εἰς τρέθους τῆς μαθήσεως μετὰ χαρᾶς νὰ τρέχῃ.
Τὰ ποταπὰ καὶ ἀγενῆ παιγνίδια νὰ βλέπῃ
μ' ἀποστροφὴν καὶ διαρκῶς ἀπὸ αὐτὰ ν' ἀπέχῃ.

Ἡ Ἀνοιξὶς τοῦ βίου του ὀλιγότορα περνάει,
καὶ ὁ χειμῶν τοῦ γῆρατος ἀκολουθεῖ ἐν τάχει.
Ὁ ὀκνηρὸς, ὁ ἀμελής, σπὸ γῆρας του πεινάει,
ἄρθωνα θ' ἐπιμελής τὰ πρὸς τὸ ζῆν του ἀέχῃ.

Δ. Α.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ.

Μὲ κελadhήματα πηγῶν, μὲ μυροβόλα ἴα,
Πέλιε μὰς ἤλθ' ἡ Ἀνοιξίς, ὡ φίλτατα παιδία,
Πάλιν τὰ ἄνθη στοῦς ἀγρούς, ἀνοθοῦν καὶ πρασινίζουν,
Καὶ τὴν εὐωδίαν των ὀσμῆν, παντοῦ διασκορπίζουν,
Τ' ἀρχίζα μὲ βελήσματα, καὶ τὰ πουλιὰ μὲ αἴγους,
Τὸν Ποιητὴν τοῦ σύμπαντος εὐχαριστοῦν μ' ἐπαίνους.
Ἡμεῖς δὲ τὰ καλλίτερα, εἰς δλων τῶν πλάσμάτων,
Ἄν καὶ ἀπολαμβάνομεν κλεισίων χαρισμάτων,
Τί πρέπει ν' ἀποδώσωμεν, εὐγνωμοσύνης φόρον
Στὸν ποιητὴν μας καὶ Θεόν, ἀτίας ἴσης ὄρον;
Ὁ, τίποτε δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον καρδίαν.
Αὐτὴν ὡς τοῦ προσφέρωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν.
Κι' ὡς προσπαθῶμεν πάντοτε, νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν,
Καὶ διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸν παρακαλῶμεν,
Νὰ ἴηαι πάντοτε αὐτὰς προστάτης βοηθὸς μας,
Θέρος, Χειμῶνα, Ἀνοιξίν, μίχρι τοῦ γῆρατός μας.
Κι' ἀκόμη τοῦ θανάτου μας ἡ ὥρα ὅταν φθάσῃ,
Ἐνώπιόν του θ' Χριστός, νὰ μὰς παρουσιάσῃ,
Ἄβήνησι R. ΚΑΡΠΑΝΤΙΟΝΗΣ.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ.

Παῦλος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ συμμαχικὸς στρατός, μέρος τοῦ ὁποῖου ἀπετέλει καὶ ὁ ἰδικὸς του, ἐνίκητο, διότι Ἀγγλοὶ καὶ Αὐστριακοὶ εἶχον συνομῶσαι κατ' αὐτοῦ, τὸσον ὠργίσθη κατ' αὐτῶν, ὥστε ἀφοῦ ὕβρισε τοὺς πρεσβευτὰς των, ἀπέσυρε καὶ τὸν στρατὸν τοῦ ἀπὸ τῆς συμμαχίας των, ἀφήσας αὐτοὺς νὰ μάχωνται μόνον κατὰ τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κυρίευσις τῆς Μελίτης, μέγας ἀρχηγὸς τοῦ Τάγματος τῶν Ἰπποτῶν τῆς ὁποίας ἦτο αὐτός, τὸν ἐξώργισεν ἐτι περισσώτερον, καὶ αἶφνης διέταξε νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀκόλουθος πρόκλησις — «Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας βλέπων ὅτι αἱ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης δὲν συμφωνοῦν, καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς πόλεμον, ὅστις καταρτημῶνει αὐτὴν ἐπὶ 11 ἔτη σκοπεῖ νὰ ὀρίσῃ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει προσκαλέσει ὅλους τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας νὰ παλαίσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς μονομαχίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν ὡς μάρτυρας τοὺς μᾶλλον πεφωτισμένους ὑπουργοὺς καὶ ἱκανοὺς στρατηγούς των!»

Καὶ οἱ μὲν ἀδελφοὶ τοῦ ἡγεμόνος δὲν ἐδέχθησαν βεβαίως τοιαύτην πρόκλησιν, αἱ ἐφημερίδες ὅμως καὶ ἰδίως αἱ γελοιογραφικαὶ τὸν ἐσατύρισαν πολυτρόπως!

Ἡ τρίλα τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου ἐφανερώθη καὶ διὰ τῆς ἐξῆς ἀστείας διαταγῆς του. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας διήλθεν ἐφ' ἀμάξης ἐξωθεν τοῦ παλατιοῦ τοῦ Παύλου τροχάδην. Τοῦτο ὁ αὐτοκράτωρ ἐθεώρησεν ὡς προσβολὴν κατὰ τοῦ ἀτόμου του καὶ διέταξε νὰ βαδίσθωσιν ὁ ἡνίοχος, οἱ ἵπποι καὶ ἡ ἀμάξα!» Ἀλλὰ

